

L'ocàs de Zaplana?

La setmana passada esclatava públicament l'enfrontament entre el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, i el capítol del PP valencià, Eduardo Zaplana. En el rerefons d'aquesta desavinença hi ha la necessitat de Zaplana de controlar completament el PP al País Valencià com la principal basa per no quedar-se despenjat del procés de successió d'Aznar. Podria ser, però, l'inici del seu final polític.

Serafin Castellano, portaveu del PP a les Corts valencianes i un dels principals peons d'Eduardo Zaplana al País Valencià, contradeia en una conferència de premsa el passat 24 de juliol el mateix president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, un comportament insòlit en un partit tan monolític com el PP.

Camps havia reconèixer pocs dies abans que no era el moment de dur a terme la fusió de les dues principals caixes d'estalvi valencianes, la CAM i Bancaixa, un projecte llargament acaronat per Eduardo Zaplana. Castellano, contradient el president, assegurava a la roda de premsa que malgrat el que poguera dir Camps, el PP continuava a favor de la fusió.

Des d'aquesta declaració, els fets s'han precipitat. La setmana passada va començar amb una demostració de força d'Eduardo Zaplana, per fer veure el seu control del partit. El Dilluns 28 de juliol, de vesprada, el ministre de Treball va presidir una reunió de la junta directiva del PP valencià en la qual Francesc Camps no hi va ser present, tot i ser-ne el secretari general, perquè estava de viatge a Viena. Aquest conclave va esdevenir un homenatge a Zaplana, que va ser aplaudit en entrar a la sala on se celebrava la reunió. Després, totes les intervencions van lloar-lo per l'èxit electoral assolit el passat 25 de maig. L'actual president, que era el candidat, no va ser nomenat en cap moment. Tampoc no havia estat nomenat al matí, en la presa de possessió de Fernando Giner com a president de la Diputació de València, a la qual també havia assistit Zaplana. Giner, que va convertir el seu discurs en una lloança incondicional a la figura de Zaplana, va arribar a atribuir-li el mèrit de la recuperació de l'autogovern i de

les llibertats públiques dels valencians.

El *tour de force* de Zaplana continuava el dia següent, dimarts, en una reunió del grup parlamentari popular de les Corts valencianes a Alacant, al qual tampoc no va assistir Camps. En aquest acte, que també va esdevenir un homenatge a Eduardo Zaplana, diversos diputats van criticar el rumb emprès per l'actual Consell. Un dels diputats presents, Eduardo Ovejero, va arribar a demanar la dimissió del portaveu del Consell, Alejandro Font de Mora.

Dimecres, en la tornada de Camps al cap i casal, era esperada amb expectació la seua reacció, per comprovar si es plegava al pols que li havia llançat Eduardo Zaplana. La resposta de Camps va ser sorprenent. El president va reaparèixer al Palau de la Generalitat acompanyat del ministre de Justícia, José María Michavila, per mostrar també els seus suports dins del partit. En una declaració que minava la posició de Zaplana, el ministre va assegurar que Camps "és una aposta personal d'Aznar". Michavila també va dir que el president és "una clara evidència del fet que el PP té futur".

Amb tota aquesta successió de gestos i declaracions, esclatava el conflicte latent entre els homes d'Eduardo Zaplana que controlen el partit i el grup parlamentari, i Francesc Camps des que aquest darrer va prendre possessió del càrrec. Eduardo Zaplana havia implantat un model de successió dissenyat per continuar controlant completament la Generalitat Valenciana. De fet, havia omplert les llistes electorals d'homes fidels. La intenció era lligar de peus i mans el nou president de la Generalitat Valenciana, i comptar amb el control absolut del partit des de Madrid com la seua principal basa en la

Zaplana intenta amb tots els seus esforços demostrar públicament que té el control absolut sobre el PP valencià.

successió de José María Aznar. Camps, no obstant això, sorprenia des del mateix dia que anunciava la composició del nou Consell. Contra tot pronòstic, va aconseguir col·locar dos amics seus en llocs clau de l'administració valenciana: Esteban González Pons com a conseller d'Educació i Cultura, i Gerardo Camps com a conseller d'Hisenda.

Contra els desitjos de Zaplana, que volia un Consell que vegetara si més no fins a les pròximes eleccions espanyoles, Camps va accelerar els temps polítics amb la intenció de marcar el nou estil polític de la Generalitat. Les esmenes a l'anterior Consell han estat constants: primer, amb la reunió de González Pons amb els rectors de les universitats per transmetre'ls el nou tarannà dialogant del Govern valencià. Després, amb les declaracions del mateix conseller, que deia que les obres d'ampliació de l'IVAM no es podien fer perquè primer s'havien de construir escoles. El conseller denunciava d'un sol tret dos grans dèficits de l'executiu de Zaplana: que no

havia fet les infraestructures educatives necessàries i que el deute és tan gran que s'han de retallar despeses.

Després, va arribar la polèmica per la reforma de l'Estatut, una de les grans apostes de Camps. Zaplana assegurava, en una entrevista, que era impossible que Madrid acceptara la capacitat de dissolució de les Corts.

El ministre de Justícia, José María Michavila, va deixar en evidència Zaplana en dir que Camps és "una aposta personal d'Aznar"

La polèmica que finalment ha fet esclatar Zaplana ha estat, però, la de les caixes. El president del PP valencià necessita políticament el control absolut del PP valencià amb vista a l'imminent procés de successió d'Aznar, i els intents d'emancipació de Camps són un atac en la mateixa línia de flotació de l'actual ministre.

Zaplana, de fet, viu el moment més incert de la seua fulgorant trajectòria política. La seua posició a Madrid depèn en bona mesura del control que puga exercir al PP valencià, en aquests moments més qüestionat que mai. A més, si es queda despenjat en la carrera de posicionament en la successió d'Aznar, que començarà la pròxima tardor, la seua vida política quedarà completament en l'aire. El control del PP valencià començarà a passar més prompte que tard a qui ocupa la màxima responsabilitat institucional, Francesc Camps, i Zaplana perdrà progressivament els seus suports.

Miquel Calvet